

„Her staar en B. Sidenius, forhenværende Provst. Er det af Deres Familje?“

„Nej.“

„Saa er her F. Sidenius, Bogholder. Er det —?“

„Nej.“

„E. Sidenius, cand. jur., kgl. Fuldmægtig. Det er maaske heller ikke af Deres Familje?“

Per tøvede med Svaret.

„Jo,“ sagde han saa.

„Det er maaske endda en nærmere Paarørende?“

„Det er min Broder.“

„Men kan De da ikke faa ham til at kavtionere? Saa kunde Sagen maaske nok gaa i Orden.“

„Nej, det kan jeg ikke,“ svarede Per afgørende og blev forvirret.

„Naa, det kan De ikke.“ — Øjnene viste sig paany over Bogens Kant. — „De staar maaske ikke i nærmere Forhold til nævnte Herre?“

„Jeg kan i hvert Fald ikke anmode ham om den Slags Tjenester.“

„Ikke? — Ja, saa kan der vist heller ikke blive noget ud af den Ting,“ sagde Hr. Søndergaard i forandret Tone og smækkede Bogen i.

Der fulgte en Pavse. Per blev siddende. Han var angst for at gaa derfra uden mindste Haab. Gadernes Mørke og Ensomheden derhjemme i hans Kammer rejste sig bag ham som et opspilet Afgrundsgab. Men at henvende sig til Eberhard i denne Sag — nej, nej, det var umuligt! Det kunde han ikke.

Han sagde da, at han vilde kunne nøjes med fem Hundrede Kroner, ja med mindre, og tilbød desuden at stille i Pant, hvad han endnu ejede af Gangklæder og Bøger. Men Hr. Søndergaard var nu bleven den overlegne. Han faldt ham i